

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤ੍ਰਾ ਵਿੱਚ ਰੇਸ ਕਰੋ ਤਾਂ ਪੁੰਨ ਆਤਮਾ ਬਣ ਜਾਵੇਗੇ, ਸਵਰਗ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਮਿਲ ਜਾਵੇਗੀ।"

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਜੇਕਰ ਅਤਿੰਦਰੀਆ ਸੁਖ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕੀ ਸਮਝਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ?

ਉੱਤਰ:- ਜਰੂਰ ਸੁਖਸ਼ਮ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਨਾ ਕੋਈ ਪਾਪ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਦੇਹ- ਅਭਿਮਾਨ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਨਾਲ ਹੀ ਪਾਪ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਉਸ ਸੁਖ ਦੀ ਅਨੁਭੂਤੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਗੋਪ - ਗੋਪੀਆਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋਏ ਵੀ ਅਤਿੰਦਰੀਆ ਸੁਖ ਦੀ ਭਾਸਨਾ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ, ਜਰੂਰ ਕੋਈ ਭੁੱਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਇਸਲਈ ਬਾਪ ਨੂੰ ਸੱਚ ਦੱਸ ਕੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਲੈਂਦੇ ਰਹੋ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਨਿਰਾਕਾਰ ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ। ਹੁਣ ਨਿਰਾਕਾਰ ਭਗਵਾਨ ਕਿਹਾ ਹੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸ਼ਿਵ ਨੂੰ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਭਾਵੇਂ ਕਿੰਨੇ ਵੀ ਭਗਤੀਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਰੱਖੇ ਹਨ, ਢੇਰ ਨਾਮ ਹਨ ਤਾਂ ਹੀ ਤੇ ਵਿਸਤਾਰ ਹੈ। ਬਾਪ ਖੁਦ ਆਕੇ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਕਿ ਹੇ ਬੱਚੇ, ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਬਾਪ ਸ਼ਿਵ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਆਏ ਹੋਏ, ਹੇ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਨਾਮ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਇੱਕ ਹੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਬਹੁਤ ਨਾਮ ਚੱਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਸਿਵਾਏ ਨਾਮ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਸ਼ਿਵ ਨਾਮ ਹੋਇਆ। ਰਚਤਾ ਵੀ ਇੱਕ ਹੋਇਆ। ਬਹੁਤੇ ਨਾਮਾਂ ਨਾਲ ਤਾਂ ਮੁੰਡ ਜਾਣ। ਜਿਵੇਂ ਤੁਹਾਡਾ ਨਾਮ ਪੁਸ਼ਪਾ ਹੈ ਉਸਦੇ ਬਦਲੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸ਼ੀਲਾ ਕਹੀਏ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਰਿਸਪਾਂਡ ਕਰੋਗੀ? ਨਹੀਂ। ਸਮਝੋਗੀ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਅਜਿਹੀ ਗੱਲ ਹੋ ਗਈ। ਉਸ ਦਾ ਨਾਮ ਇੱਕ ਹੈ, ਪਰੰਤੂ ਭਗਤੀਮਾਰਗ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਬਹੁਤ ਮੰਦਿਰ ਬਨਾਉਣ ਕਾਰਨ ਕਿਸਮ - ਕਿਸਮ ਦੇ ਨਾਮ ਰੱਖ ਦਿੱਤੇ ਹਨ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਨਾਮ ਹਰ ਇੱਕ ਦਾ ਇੱਕ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਗੰਗਾ ਨਦੀ ਨੂੰ ਜਮੁਨਾ ਨਦੀ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਇੱਕ ਨਾਮ ਮਸ਼ਹੂਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸ਼ਿਵ ਨਾਮ ਵੀ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਹੈ। ਸ਼ਿਵਾਏ ਨਾਮ ਗਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੇਵਤਾਏ ਨਾਮ, ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਦੇਵਤਾਏ ਨਾਮ, ਫਿਰ ਕਹਿੰਦੇ ਸ਼ਿਵ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਏ ਨਮਹ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਹੈ ਉੱਚ ਤੋਂ ਉੱਚ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਉੱਚ ਤੋਂ ਉੱਚ ਨਿਰਾਕਾਰ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੂੰ ਬ੍ਰਹਮਾ, ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਹੀ ਕਹਾਂਗੇ। ਬਹੁਤੇ ਨਾਮ ਰੱਖਣ ਤੇ ਮੁੰਡ ਜਾਣਗੇ। ਰਿਸਪਾਂਡ ਹੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਰੂਪ ਨੂੰ ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨਾਲ ਹੀ ਆਕੇ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਿਵਾਏ ਨਮਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਇੱਕ ਨਾਮ ਠੀਕ ਹੈ। ਸ਼ਿਵ ਸੰਕਰ ਕਹਿਣਾ ਵੀ ਗਲਤ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਿਵ, ਸੰਕਰ ਨਾਮ ਵੱਖ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਨਾਮ ਵੱਖ - ਵੱਖ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਨਾਰਾਇਣ ਨੂੰ ਤੇ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਅੱਜਕਲ ਤੇ ਆਪਣੇ ਤੇ ਦੇ - ਦੇ ਨਾਮ ਵੀ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੇ ਇਵੇਂ ਡਬਲ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਰਾਧੇ ਦਾ ਵੱਖ, ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦਾ ਵੱਖ, ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਇੱਕ ਦਾ ਨਾਮ ਹੀ ਰਾਧੇਕ੍ਰਿਸ਼ਨ, ਲਕਸ਼ਮੀਨਾਰਾਇਣ ਰੱਖ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕ੍ਰਿਏਟਰ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਵੀ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਜਾਨਣਾ ਹੈ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਆਤਮਾ ਇੱਕ ਸਟਾਰ ਮਿਸਲ ਹੈ, ਭ੍ਰਿਕੂਟੀ ਦੇ ਵਿੱਚ ਚਮਕਦਾ ਹੈ ਸਿਤਾਰਾ ਫਿਰ ਕਹਿੰਦੇ ਆਤਮਾ ਸੈ ਪਰਮਾਤਮਾ। ਤਾਂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਵੀ ਸਟਾਰ ਹੋਇਆ ਨਾ। ਇੰਝ ਨਹੀਂ ਕਿ ਆਤਮਾ ਛੋਟੀ ਜਾਂ ਵੱਡੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਗੱਲਾਂ ਬਹੁਤ ਸੋਖੀਆਂ ਹਨ।

ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਪੁਕਾਰਦੇ ਸੀ ਕਿ ਹੇ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਆਵੇ। ਪਰੰਤੂ ਉਹ ਪਾਵਨ ਕਿਵੇਂ ਬਨਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਕੋਈ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਗੰਗਾ ਨੂੰ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨੀ ਸਮਝ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਬਾਪ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਪਹਿਲੇ ਵੀ ਕਿਹਾ ਸੀ - ਮਨਮਨਾਭਵ, ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਸਿਰਫ ਨਾਮ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਕਿ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਵਰਸਾ ਅੰਡਰਸਟੁਡ ਹੈ। ਮਨਮਨਾਭਵ ਕਹਿਣ ਦੀ ਵੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਰੰਤੂ ਬਿਲਕੁਲ ਹੀ ਬਾਪ ਅਤੇ ਵਰਸੇ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਗਏ ਹਨ ਇਸਲਈ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ ਮੈਨੂੰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਅਤੇ ਵਰਸੇ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਬਾਪ ਹੈ ਸਵਰਗ ਦਾ ਰਚਤਾ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਬਾਪ ਅਤੇ ਵਰਸੇ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਸਾਨੂੰ ਸਵਰਗ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਮਿਲੇਗੀ। ਬੱਚਾ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਬਾਪ ਕਹੇਗਾ ਵਾਰਿਸ ਆਇਆ। ਬੱਚੀ ਦੇ ਲਈ ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਹਿਣਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਤਾਂ ਸਭ ਬੱਚੇ ਹੋ। ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਆਤਮਾ ਇੱਕ ਸਟਾਰ ਹੈ। ਫਿਰ ਅੰਗੂਠੇ ਮਿਸਲ ਕਿਵੇਂ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਇਤਨੀ ਸੂਖਸ਼ਮ ਚੀਜ਼ ਹੈ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਵੇਖਣ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ। ਹਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦਿਵਿਯ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨਾਲ ਵੇਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਅਵਿਅਕਤ ਚੀਜ਼ ਹੈ। ਦਿਵਿਯ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਵਿੱਚ ਚੇਤਨ ਵੇਖਣ ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਫਿਰ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਿਆ। ਮਿਲਿਆ ਤੇ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ, ਸਿਰਫ ਖੁਸ਼ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਸਨੂੰ ਕਹਾਂਗੇ ਭਗਤੀ ਦਾ ਅਲਪ ਸੁੱਖ। ਇਹ ਹੈ ਭਗਤੀ ਦਾ ਫਲ। ਜਿਸਨੇ ਬਹੁਤ ਭਗਤੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ਉਸਨੂੰ ਆਟੋਮੈਟਿਕਲੀ ਕਾਇਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਇਸ ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਫਲ ਮਿਲਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਇਕੱਠਾ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਸੇ ਵਿਸ਼ਨੂੰ, ਭਗਤੀ ਦਾ ਫਲ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਮਿਲ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਰਾਜਾਈ ਦਾ। ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਜਾਂ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦਾ ਸਾਖਸ਼ਤਕਾਰ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਪਰੰਤੂ ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ - ਵੱਖ - ਵੱਖ ਨਾਮ ਰੂਪ ਨਾਲ ਭਗਤੀ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਸਾਖਸ਼ਤਕਾਰ ਨੂੰ ਯੋਗ ਜਾਂ ਗਿਆਨ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ। ਨੇਧਾ ਭਗਤੀ ਨਾਲ ਸਾਖਸ਼ਤਕਾਰ ਹੋਇਆ। ਹੁਣ ਸਾਖਸ਼ਤਕਾਰ ਨਾ ਵੀ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਹਰਜਾ ਨਹੀਂ। ਐਮ ਅਬਜੈਕਟ ਹੈ ਹੀ ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਨ ਦਾ। ਤੁਸੀਂ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦੇ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਬਾਕੀ ਪੁਰਸਾਰਥ

ਕਰਵਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਬਾਪ ਸਿਰਫ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਹੋਰਾਂ ਨਾਲ ਬੁੱਧੀ ਦਾ ਯੋਗ ਹਟਾਓ, ਦੇਹ ਤੋਂ ਵੀ ਹਟਾਕੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਜਿਵੇਂ ਆਸ਼ਿਕ ਮਸ਼ੂਕ ਕੰਮ ਵੀ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਦਿਲ ਮਸ਼ੂਕ ਨਾਲ ਲੱਗੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ ਫਿਰ ਵੀ ਬੁੱਧੀ ਹੋਰ - ਹੋਰ ਵੱਲ ਭੱਜ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸਾਨੂੰ ਉਤਰਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਰ੍ਹਾ ਲੱਗਾ ਹੈ। ਸਤਿਯਗ ਤੋਂ ਲੈਕੇ ਸੀੜੀ ਉਤਰਦੇ ਹਾਂ। ਥੋੜੀ - ਥੋੜੀ ਖਾਦ ਪੈਂਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਸਤੇ ਤੋਂ ਤਮੇ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਫਿਰ ਹੁਣ ਤਮੇ ਤੋਂ ਸਤੇ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਬਾਪ ਜੰਪ ਕਰਵਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸੈਕਿੰਡ ਵਿੱਚ ਤਮੇਪ੍ਰਧਾਨ ਤੋਂ ਸਤੇਪ੍ਰਧਾਨ।

ਤਾਂ ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨਾ ਪਵੇ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਸਿੱਖਿਆ ਦਿੰਦੇ ਹੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਚੰਗੇ - ਚੰਗੇ ਸੈਸੀਬਲ ਬੱਚੇ ਖੁਦ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੇ ਹਨ - ਬਰੇਬਰ ਬਹੁਤ ਡਿਫਿਕਲਟ ਹੈ। ਕੋਈ ਦੱਸਦੇ ਹਨ, ਕੋਈ ਤਾਂ ਬਿਲਕੁਲ ਦੱਸਦੇ ਨਹੀਂ। ਆਪਣੀ ਅਵਸਥਾ ਨੂੰ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਹੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਤਾਂ ਵਰਸਾ ਕਿਵੇਂ ਮਿਲੇਗਾ। ਕਾਇਦੇ ਸਿਰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ, ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੇ ਹਾਂ ਹੀ। ਯਾਦ ਨਾ ਕਰਨ ਨਾਲ ਡਿੱਗ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਨਿਰੰਤਰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਖਾਦ ਨਿਕਲਦੀ ਹੈ, ਅਟੈਂਸ਼ਨ ਦੇਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਜੱਦ ਤੱਕ ਸ਼ਰੀਰ ਹੈ ਤੱਦ ਤੱਕ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਚਲਦਾ ਰਹੇਗਾ। ਬੁੱਧੀ ਵੀ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ - ਯਾਦ ਘੜੀ - ਘੜੀ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਸਭ ਤਾਂ ਇੱਕ ਵਰਗੇ ਦੰੜੀ ਪਹਿਣ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ, ਲਾਅ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦਾ। ਰੇਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਜਰਾ ਜਿਹਾ ਫਰਕ ਪੈ ਜਾਵੇਗਾ। ਨੰਬਰਵਨ, ਫਿਰ ਪਲੱਸ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਵੀ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਰੇਸ ਹੈ। ਮੁੱਖ ਗੱਲ ਹੈ ਯਾਦ ਕਰਨ ਦੀ। ਇਹ ਤਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਪਾਪ ਆਤਮਾ ਤੋਂ ਪੁੰਨ ਆਤਮਾ ਬਣਦੇ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਨੇ ਡਾਇਰੈਕਸ਼ਨ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਹੁਣ ਪਾਪ ਕਰਨ ਨਾਲ ਉਹ ਸੌ ਗੁਣਾ ਹੋ ਜਾਏਗਾ। ਬਹੁਤ ਹਨ ਜੋ ਪਾਪ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਦੱਸਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਫਿਰ ਫਿਰ ਹੁੰਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਫਿਰ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਫੇਲ੍ਹ ਹੋ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਸੁਣਾਉਣ ਵਿੱਚ ਲੱਜਾ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਸੱਚ ਨਾ ਦੱਸਣ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਧੋਖਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਡਰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ - ਬਾਬਾ ਸਾਡੀ ਇਹ ਗੱਲ ਸੁਣਨਗੇ ਤਾਂ ਕੀ ਕਹਿਣਗੇ। ਕੋਈ ਤਾਂ ਛੋਟੀ ਭੁੱਲ ਵੀ ਸੁਣਾਉਣ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਬਾਬਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਵੱਡੀ - ਵੱਡੀ ਭੁੱਲ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਚੰਗੇ - ਚੰਗੇ ਬੱਚੇ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਚੰਗੇ - ਚੰਗੇ ਮਹਾਰਥੀਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਮਾਇਆ ਛੱਡਦੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮਾਇਆ ਪਹਿਲਵਾਨਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਚੱਕਰ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਬਹਾਦਰ ਬਣਨਾ ਪਵੇ। ਝੂਠ ਤਾਂ ਚੱਲ ਨਾ ਸਕੇ। ਸੱਚ ਦੱਸਣ ਨਾਲ ਹਲਕੇ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਕਿੰਨਾ ਵੀ ਬਾਬਾ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਫਿਰ ਵੀ ਕੁਝ ਨਾ ਕੁਝ ਚਲਦਾ ਹੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਕਈ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਹੁਣ ਜੱਦ ਕਿ ਬਾਪ ਤੋਂ ਰਾਜ ਲੈਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਬੁੱਧੀ ਹੋਰ ਵੱਲੋਂ ਹਟਾਓ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਹੁਣ ਨਾਲੇਜ ਮਿਲੀ ਹੈ, 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਪਹਿਲੇ ਭਾਰਤ ਸੂਰਗ ਸੀ। ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਜਨਮਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਜਾਣ ਗਏ ਹੋ। ਕੋਈ ਦਾ ਉਲਟਾ ਸੁਲਟਾ ਜਨਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਡਿਫੈਕਟੇਡ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਕਰਮਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਹੀ ਇਵੇਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਮਨੁੱਖ ਹੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇੱਕ ਤਾਂ ਪਵਿੱਤਰ ਰਹਿਣਾ ਹੈ, ਦੂਜਾ ਝੂਠ, ਪਾਪ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਘਾਟਾ ਪੈ ਜਾਵੇਗਾ। ਵੇਖੋ ਇੱਕ ਤੋਂ ਥੋੜੀ ਭੁੱਲ ਹੋਈ ਹੈ, ਆਇਆ ਬਾਬਾ ਦੇ ਕੋਲ। ਬਾਬਾ ਸਮਾ ਕਰਨਾ। ਅਜਿਹਾ ਕੰਮ ਫਿਰ ਕਦੀ ਨਹੀਂ ਕਰੁੰਗਾ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਕਿਹਾ ਇਵੇਂ ਭੁੱਲਾਂ ਬਹੁਤਿਆਂ ਤੋਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਸੱਚ ਦੱਸਦੇ ਹੋ, ਕਈ ਤਾਂ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਕੋਈ - ਕੋਈ ਫਸਟਕਲਾਸ ਬੱਚੀਆਂ ਹਨ, ਕਦੀ ਵੀ ਕਿੱਥੇ ਬੁੱਧੀ ਜਾਂਦੀ ਨਹੀਂ। ਜਿਵੇਂ ਬੰਬਈ ਵਿੱਚ ਨਿਰਮਲ ਡਾਕਟਰ ਹੈ, ਨੰਬਰਵਨ। ਬਿਲਕੁਲ ਸਾਫ ਦਿਲ, ਕਦੀ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਉਲਟਾ ਖਿਆਲ ਨਹੀਂ ਆਵੇਗਾ ਇਸਲਈ ਦਿਲ ਤੇ ਚੜ੍ਹੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਹੋਰ ਵੀ ਬੱਚੀਆਂ ਹਨ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਸਿਰਫ ਸੱਚੀ ਦਿਲ ਤੋਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਕਰਮ ਤਾਂ ਕਰਨਾ ਹੀ ਹੈ। ਬੁੱਧੀਯੋਗ ਬਾਪ ਨਾਲ ਲੱਗਿਆ ਰਹੇ। ਹੱਥ ਕੰਮ ਵੱਲ ਦਿਲ ਯਾਰ ਵੱਲ। ਉਹ ਅਵਸਥਾ ਪਿਛਾੜੀ ਦੀ ਹੈ। ਜਿਸ ਦੇ ਲਈ ਹੀ ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਅਤੀਇੰਦ੍ਰੀ ਸੁੱਖ ਗੋਪੀ ਗੋਪੀਆਂ ਤੋਂ ਪੁੱਛੋ ਜੇ ਇਸ ਅਵਸਥਾ ਨੂੰ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਪਾਪ ਕਰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਇਹ ਅਵਸਥਾ ਹੁੰਦੀ ਨਹੀਂ। ਬਾਬਾ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਤੇ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਵੀ ਚੰਗੇ ਜਾਂ ਬੁਰੇ ਕਰਮ ਦਾ ਫਲ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਤਾਂ ਬਾਪ ਹੈ ਨਾ। ਜੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਦੇਣਗੇ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਦੁੱਖ ਭੋਗਣਗੇ। ਜਿਵੇਂ ਕਰਮ ਕੀਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਭੋਗਣਾ ਹੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਬਾਪ ਆਪ ਹਾਜਿਰ ਹੈ, ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਫਿਰ ਵੀ ਗਰਵਮੈਂਟ ਹੈ, ਧਰਮਰਾਜ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਹੋਇਆ ਨਾ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਕੁਝ ਵੀ ਛਿਪਾਓ ਨਹੀਂ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਬਾਬਾ ਜਾਣਦਾ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਤੋਂ ਦਿਲ ਅੰਦਰ ਸਮਾ ਲੈ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ, ਕੁਝ ਵੀ ਸਮਾ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਪਾਪ ਕਦੀ ਵੀ ਕਿਸੇ ਦਾ ਛਿਪਿਆ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗਾ। ਪਾਪ ਕਰਨਨਾਲ ਦਿਨ ਪ੍ਰਤੀਦਿਨ ਪਾਪ ਆਤਮਾ ਬਣਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਤਕਦੀਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਂ ਫਿਰ ਇਵੇਂ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਰਜਿਸਟਰ ਖਰਾਬ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਝੂਠ ਬੋਲਦੇ ਹਨ, ਸੱਚ ਨਹੀਂ ਦੱਸਦੇ, ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਇਵੇਂ ਦੇ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਝੂਠ ਕਦੀ ਛਿਪ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਬਾਪ ਫਿਰ ਵੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਕੱਖ ਦਾ ਚੋਰ ਸੇ ਲੱਖ ਦਾ ਚੋਰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਇਸਲਈ ਕਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਸਾਡੇ ਤੋਂ ਇਹ ਦੇਸ਼ ਹੋਇਆ। ਜਦੋਂ ਬਾਬਾ ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ ਉਦੋਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਭੁੱਲ ਹੋ ਗਈ, ਖੁਦ ਹੀ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਦੱਸਦੇ। ਬਾਬਾ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਬਹੁਤ ਬੱਚੇ ਛਿਪਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਸੁਣਾਉਣ ਨਾਲ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਮਿਲੇਗੀ। ਕਿਧਰੋਂ ਤਾਂ ਚਿੱਠੀ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਪੁੱਛੋ ਕੀ ਜਵਾਬ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਸੁਣਾਉਣ ਨਾਲ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਮਿਲੇਗੀ। ਬਹੁਤਿਆਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਗੰਦੀ ਆਦਤ ਹੈ - ਤਾਂ ਉਹ ਛਿਪਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਨੂੰ ਲੈਕਿਕ ਘਰ ਨਾਲ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਭਾਵੇਂ ਪਾਓ ਤਾਂ ਫਿਰ ਰਿਸਪੇਨਸੀਬਲ ਬਾਬਾ ਹੋ ਗਿਆ। ਅਵਸਥਾ ਵੇਖਕੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ ਯਗ ਵਿੱਚ ਭੇਜ ਦੇ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਦਲੀ ਕਰਕੇ ਦੇਣ ਤਾਂ ਠੀਕ ਹੈ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਉਹ ਯਾਦ ਰਹੇਗਾ। ਬਾਬਾ ਬਹੁਤ ਖਬਰਦਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਮਾਰਗ ਬਹੁਤ ਉੱਚਾ ਹੈ। ਕਦਮ - ਕਦਮ ਤੇ ਸਰਜਨ ਦੀ ਰਾਏ ਲੈਣੀ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਸਿੱਖਿਆ ਹੀ ਦੇਣਗੇ ਕਿ ਇਵੇਂ - ਇਵੇਂ ਚਿੱਠੀ ਲਿਖੋ ਤਾਂ ਤੀਰ ਲੱਗੇਗਾ, ਪਰ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਬਹੁਤਿਆਂ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ

ਨਹੀਂ ਚਲਣ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਖਾਤਾ ਖਰਾਬ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਚੱਲਣ ਨਾਲ ਹਰ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਫਾਇਦਾ ਹੈ। ਰਸਤਾ ਕਿੰਨਾ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਸਿਰਫ ਯਾਦ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਬੁੱਢਿਆਂ ਦੇ ਲਈ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸਿਰਫ ਬਾਪ ਅਤੇ ਵਰਸੇ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਪ੍ਰਜਾ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਂਦੇ ਤਾਂ ਰਾਜਾ ਰਾਣੀ ਵੀ ਨਹੀਂ ਬਣ ਸਕਦੇ। ਫਿਰ ਵੀ ਜੇ ਛਿਪਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਤਾਂ ਉੱਚ ਪਦਵੀ ਪਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਦਾ ਫਰਜ਼ ਹੈ ਸਮਝਾਉਣਾ। ਜੇ ਫਿਰ ਇਵੇਂ ਨਾ ਕਹਿਣ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਬਾਬਾ ਸਭ ਡਾਇਰੈਕਸ਼ਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਭੁੱਲ ਨੂੰ ਝੱਟ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਹਰਜ ਨਹੀਂ, ਫਿਰ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਡਰਨ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਦੱਸਣ ਵਿੱਚ ਕਲਿਆਣ ਹੈ। ਬਾਪ ਪੁੱਤਰ ਦੇ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਸਮਝਾਉਣਗੇ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਦਿਲ ਤੋਂ ਇੱਕਦਮ ਡਿੱਗ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਦਿਲ ਤੋਂ ਡਿੱਗਿਆ ਤਾਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੀ ਦਿਲ ਤੋਂ ਵੀ ਡਿੱਗਿਆ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਡਾਇਰੈਕਟ ਲੈ ਸਕਦੇ ਹਾਂ, ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਜਿੰਨਾ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ - ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ, ਉੱਨਾ ਬੁੱਧੀ ਬਾਹਰ ਵੱਲ ਭੱਜਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਡਾਇਰੈਕਟ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਾਦ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਸਤਰ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਗੀਤਾ ਹੀ ਭਾਰਤ ਦਾ ਸਰਵੋਤਮ ਸ਼ਾਸਤਰ ਹੈ। ਗਾਇਆ ਹੋਇਆ ਵੀ ਹੈ ਸ੍ਵਸ਼ਾਸੁਰਮਈ ਸ਼ਿਰੋਮਣੀ ਗੀਤਾ, ਜੋ ਭਗਵਾਨ ਨੇ ਗਾਈ। ਬਾਕੀ ਸਭ ਧਰਮ ਤਾਂ ਬਾਦ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਗੀਤਾ ਹੋ ਗਈ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ, ਬਾਕੀ ਸਭ ਹੋਏ ਬੱਚੇ। ਗੀਤਾ ਵਿੱਚ ਹੀ ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ ਹੈ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਤਾਂ ਦੇਵੀ ਸੰਪਰਦਾਏ ਕਹਾਂਗੇ। ਦੇਵਤਾ ਤਾਂ ਸਿਰਫ ਬ੍ਰਹਮਾ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਸ਼ੰਕਰ ਹੈ। ਭਗਵਾਨ ਤਾਂ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਤੋਂ ਵੀ ਉੱਚ ਠਹਿਰਿਆ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਸ਼ੰਕਰ ਤਿੰਨੋਂ ਨੂੰ ਰਚਣ ਵਾਲਾ ਸ਼ਿਵ ਠਹਿਰਾ। ਬਿਲਕੁਲ ਕਲੀਅਰ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਵਾਰਾ ਸਥਾਪਨਾ, ਇਵੇਂ ਤਾਂ ਕਦੀ ਕਹਿੰਦੇ ਨਹੀਂ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦਵਾਰਾ ਸਥਾਪਨਾ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਾ ਰੂਪ ਵਿਖਾਇਆ ਹੈ। ਕਿਸ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ? ਵਿਸ਼ਨੂੰਪੁਰੀ ਦੀ। ਇਹ ਚਿੰਤਰ ਤਾਂ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਛਪ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਤੋਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦਵਾਰਾ ਵਰਸਾ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਬਗੈਰ ਦਾਦੇ ਦਾ ਵਰਸਾ ਮਿਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਜੱਦ ਕੋਈ ਵੀ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਦੱਸੋ ਕਿ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਅੱਛਾ।

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਮੰਜ਼ਿਲ ਬਹੁਤ ਉੱਚੀ ਹੈ ਇਸਲਈ ਕਦਮ - ਕਦਮ ਤੇ ਸਰਜਨ ਤੋਂ ਰਾਏ ਲੈਣੀ ਹੈ। ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਚੱਲਣ ਵਿੱਚ ਹੀ ਫਾਇਦਾ ਹੈ, ਬਾਪ ਤੋਂ ਕੁਝ ਵੀ ਛਿਪਾਉਣ ਨਹੀਂ ਹੈ।

2. ਦੇਹ ਅਤੇ ਦੇਹਧਾਰੀਆਂ ਤੋਂ ਬੁੱਧੀ ਦਾ ਯੋਗ ਹਟਾ ਇੱਕ ਬਾਪ ਨਾਲ ਲਗਾਉਣਾ ਹੈ। ਕਰਮ ਕਰਦੇ ਵੀ ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਦਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀਆਂ ਕਿਰਨਾਂ ਦਵਾਰਾ ਕਮੀ, ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਰੂਪੀ ਕਿਚੜੇ ਨੂੰ ਭਸਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਮਾਸਟਰ ਗਿਆਨ ਸੂਰਜ ਭਵ:

ਜੇ ਬੱਚੇ ਗਿਆਨ ਸੂਰਜ ਸਮਾਨ ਮਾਸਟਰ ਸੂਰਜ ਹੈ ਉਹ ਆਪਣੇ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਕਿਰਨਾਂ ਦਵਾਰਾ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਾ ਕਿਚੜਾ ਮਤਲਬ ਕਮੀ ਅਤੇ ਕਮਜ਼ੋਰੀ, ਸੈਕਿੰਡ ਵਿੱਚ ਭਸਮ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਸੂਰਜ ਦਾ ਕੰਮ ਹੈ ਕਿਚੜੇ ਨੂੰ ਇਵੇਂ ਭਸਮ ਕਰ ਦੇਣਾ ਜੇ ਨਾਮ, ਰੂਪ, ਰੰਗ ਹਮੇਸ਼ਾ ਦੇ ਲਈ ਸਮਾਪਤ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਮਾਸਟਰ ਗਿਆਨ ਸੂਰਜ ਦੀ ਹਰ ਸ਼ਕਤੀ ਬਹੁਤ ਕਮਾਲ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ ਪਰ ਸਮੇਂ ਤੇ ਯੂਜ਼ ਕਰਨਾ ਆਉਂਦਾ ਹੋਵੇ। ਜਿਸ ਸਮੇਂ ਜਿਸ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਲੋੜ ਹੋਵੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਉਸ ਸ਼ਕਤੀ ਤੋਂ ਕੰਮ ਲਵੋ ਅਤੇ ਸਰਵ ਦੀ ਕਮਜ਼ੋਰੀਆਂ ਨੂੰ ਭਸਮ ਕਰੋ ਉਦੋਂ ਕਹਾਂਗੇ ਮਾਸਟਰ ਗਿਆਨ ਸੂਰਜ।

ਸਲੋਗਨ:- ਗੁਣਮੂਰਤ ਬਣ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਰੂਪੀ ਗੁਲਦਸਤੇ ਵਿੱਚ ਦਿਵਯਤਾ ਦੀ ਮਹਿਕ ਫਲਾਓ।

*****